

Как се появила незабравката.

Еднаж небето се начумери. То беше се разсърдило на хората и мислеше, че те не са прави, дето се радват повече на земята, на пжстрите цветя, на зелените гори, на ливадите, поляните, планините.

„Като че ли по мене няма нищо хубаво,“ сжрдеше се то. „Да погледнат само синия ми цвят — стига! Ами белите и розовите облачета, ами вечер — златните ми звездици! . . .“

„Г-р-р . . . г-р-р . . . г-р-р! започна да буботи по-лекичка, небето покри лицето си с голяма сива кжрпа и капнаха няколко едри, едри сжлзи. След това то стана още по-ядовито, лицето му се намржщи още повече и . . . „Г-р-р-р-р . . . гр-р-р-р . . . гр-р-р . . .!“ избухна страшна гжрмотевица.

И хората обжрнаха страховито очи кжм небето.

„Ах! това ще помогне!“ мислеше си то. „Ето те почнаха да гледат и мене! Чакайте, аз ще ви науча и за мене да мислите!“

Тогава то поговори тихичко с облаците, които се бяха надали да перат.

— М-м-м — промжрмориха те. — Добре, ние ще се постараем да ти помогнем.

И какво стана след това? — Джжд като из ржав се изля на земята. Джжд, какжвто хората никога не бяха виждали. Все по-силен ставаше той, и най-последо като че ли из ведро почна да се излива на земята.